25/06/2021

Κατανυκτικά η μνήμη του Οσίου Δαβίδ του εν Θεσσαλονίκης

/ Επικαιρότητα

Σε κλίμα ιεράς κατανύξεως και πνευματικής χαράς εόρτασε την Παρασκευή 25 Ιουνίου την ιερά μνήμη του Οσίου Δαβίδ του εν Θεσσαλονίκης, η ομώνυμη Ιερά Μονή της Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης με την τέλεση του πανηγυρικού εσπερινού στο Παρεκκλήσιο του Οσίου της ιστορικής Ιεράς Μονής Λατόμου στην άνω πόλη, προεξάρχοντος του Πανοσιολογιωτάτου

Αρχιμανδρίτου και Καθηγουμένου της Ι.Μ. Αγίας Θεοδώρας π.Βαρνάβα Γιάγκου με αδελφούς της Μονής.

Πολλοί πιστοί συμμετείχαν στις λατρευτικές εκδηλώσεις αντλώντας χάρη και δύναμη από τη χάρη του Οσίου του οποίου τα ιερά λείψανα φυλάσσονται στο Καθολικό της Ιεράς Μονής Αγίας Θεοδώρας.

Ο Όσιος Δαβίδ καταγόταν από τη βόρεια Μεσοποταμία, που ήταν μεγάλο μοναστικό κέντρο, και γεννήθηκε περί το 450 μ.Χ. Για λόγους που δεν αναφέρονται ήλθε στη Θεσσα-λονίκη μαζί με το μοναχό Αδολά. Κατά το βιογράφο τους ο Όσιος εισήλθε αρχικά στη μονή των Αγίων Μαρτύρων Θεο-δώρου και Μερκουρίου, επιλεγόμενη Κουκουλλιατών, της οποί-ας η τοποθεσία προσδιορίζεται «εν τω αρκτικώ μέρει της πόλεως πλησίον του τείχους εν ω έστι το παραπόρτιον των Απροΐτων». Το προσωνύμιο «Κουκουλλιατών» ή «Κουκουλλατών» δηλώνει, τους μοναχούς που έφεραν κουκούλιο, ίσως κα-τά ιδιάζοντα τρόπο, αν κρίνει κανείς από τις σωζόμενες απει-κονίσεις του Οσίου, δηλαδή ριγμένο στους ώμους.

Τα παραδείγματα των αγίων ανδρών της Παλαιάς Διαθήκης, ιδιαιτέρως του προφήτου και βασιλέως Δαβίδ, ο οποίος «τριετή χρόνον ήτησατο, ίνα δοθή αυτώ χρηστότης και παιδεία και σύνεσις», ώθησαν τον Όσιο Δαβίδ να αποφασίσει να καθίσει σε δένδρο αμυγδαλιάς μέχρι ο Κύριος να του αποκαλύψει το θέ-λημά Του και να του χαρίσει σύνεση και ταπείνωση. Στο τέ-λος της τριετίας εμφανίσθηκε στον Όσιο Άγγελος Κυρίου, ο οποίος τον διαβεβαίωσε ότι εισακούσθηκε η παράκλησή του και η δοκιμασία του ως δενδρίτου ασκητού έληξε. Ο Άγγελος του είπε να κατέλθει από το δένδρο και να συνεχίσει τον ασκη-τικό του βίο σε κελί αίνων και ευλογών τον Θεό. Ο Όσιος κοινοποίησε την οπτασία αυτή στους μαθητές του, ζητώντας τη βοήθειά τους για την κατασκευή του κελιού. Η είδηση γρήγορα έφθασε στον Αρχιεπίσκοπο Θεσσαλονίκης Δωρόθεο και σε όλη την πόλη.

Εκατόν πενήντα χρόνια μετά την κοίμηση του Οσίου, περί το 685-690 μ.Χ., έγινε μία προσπάθεια για τη διάνοιξη του τάφου, όταν ο ηγούμενος της μονής των Απροΐτων Δημήτριος «ηθέλησεν από πολλήν πίστιν λαβείν τι μέρος εκ του αγίου αυτού λειψάνου». Μόλις όμως ξεκίνησε η εργασία αυτή, η πλάκα που εκάλυπτε τον τάφο έσπασε και αυτό εθεωρήθηκε ως φανέρωση του θελήματος του Οσίου να μη θιγεί. Το ιερό λείψανο παρέμεινε στην αρχική του θέση μέχρι την επο-χή των σταυροφοριών. Κατά την περίοδο της λατινικής κυ-ριαρχίας του μομφερρατικού οίκου στη Θεσσαλονίκη (1204--1222), το ιερό λείψανο μεταφέρθηκε στην Ιταλία και το 1236 απαντάται στην Παβία, απ’ όπου μεταφέρθηκε στο Μιλάνο, το 1967.

Τελικά, το σεπτό λείψανο του Οσίου Δαβίδ μεταφέρθηκε στη Θεσσαλονίκη και

κατατέθηκε στη βασιλική του Αγίου Δημητρίου στις 16 Σεπτεμβρίου 1978.

ΡΕΠΟΡΤΑΖ: ΒΑΣΙΛΗΣ ΧΑΔΟΣ – ΦΩΤΟ: ΡΑΦΑΗΛ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ – ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ “ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ”

INBI

